

Delegació Diocesana de Pastoral Familiar
Arquebisbat de Barcelona

LA MATERNITAT, SIGNE DE L'AMOR DE DÉU

El problema

Al llarg de la història de l'espiritualitat cristiana s'ha desenvolupat la idea d'una dualitat de categoria entre l'estat religiós que comporta, d'una banda, la virginitat i, de l'altra, la maternitat, tot considerant superior "l'estat de vida consagrada" respecte de la condició habitual de la cristiana comuna. Avui el desenvolupament de l'espiritualitat conjugal juntament amb la percepció teològica de les realitats terrenals i de la sexualitat humana han provocat l'ocàs de la superioritat del celibat per sobre del matrimoni. Tanmateix alguns textos postconciliars continuen contraposant aquests dos estats com, per exemple, quan s'afirma que "la vida consagrada" permet seguir Crist *de més a prop* (CIC, can. 573) o que en la tradició cristiana s'ha parlat sempre *de l'excel·lència objectiva de la vida consagrada* (VC 18). ¿És correcte utilitzar el terme "vida consagrada" només per als cristians que fan l'opció de la vida religiosa en un orde, congregació o institut secular? ¿No podria ben ser que la maternitat, d'acord amb els signes del temps, tingués fins i tot una importància teològica singular?

La maternitat

Les ciències antropològiques i bíbliques han avançat molt en el darrer segle. Conseqüentment potser s'hauria de proposar un aprofundiment sobre la teologia de la sexualitat i de la maternitat. Fins al Vaticà II s'afirmava que el fi principal del matrimoni era la procreació i el secundari el remei de la concupiscència. Curiosament la paraula "amor", tan nuclear en el missatge cristià, n'era absent. Avui aquestes antigues afirmacions semblen estranyes, fruit d'una altra època. Les dones i els homes s'aparellen perquè s'estimen i, si tenen fills, és perquè s'estimen i no volen quedar-se la vida per a ells sols. Déu ha dotat els humans d'un plaer fort en l'acte sexual, potser el més intens que els humans poden experimentar. Sembla un signe diví de la celebració de l'amor, la tendresa i la mútua donació. La relació amorosa conjugal no és un remei de la concupiscència, com si es tractés d'una feblesa vergonyant que cal canalitzar, sinó una benedicció, un exercici del mateix sagrament d'amor que els uní en l'inici de la seva vida compartida.

La maternitat no és fàcil. Hi ha dones que ho viuen com una experiència altament gratificant. D'altres, però, i no són poques, ho viuen com un malson, sigui pels malestares físics que pugui comportar, com per la fatiga i la dificultat de seguir una vida professional amb la intensitat habitual. La gestació, doncs, avui, hauria de ser un acte d'admiració, en especial per part dels homes. Com ho ha de ser el part, amb les angúnies, dolors, i les dificultats que comporta. I també són dignes d'admiració les setmanes posteriors al part, que no deixen de ser un servei incondicional al nounat.

L'amor de la mare: signe de l'amor de Déu?

Un cop ha infantat, i fins i tot abans, la mare experimenta envers el fill o la filla un amor radical. És perfectament constatable que, si no hi ha alguna mena de perversió o malaltia, la mare genera envers el fill un amor incondicional i per a tota la vida. Tothom sap el patiment i la infinita paciència de la mare quan el fill petit té una mica de febre, li costa dormir, plora o marraneja... L'educació, l'alimentació, les primeres sortides de to de l'adolescència, els problemes de joventut... i així fins a la mort. La mare, en tant que mare i per als fills, és infatigable, tot ho perdona, tot ho dóna, de tot es preocupa... i això encara que no rebi res a canvi. En una nova teologia de la maternitat, ¿no es podria veure l'amor de mare com un signe o sagrament de l'amor de Déu a la humanitat? ¿No hauríem de creure fins i tot que el terme "consagració" pertany de dret a tots els cristians en tant que consagrats, ungits o, millor dit, santificats en virtut del baptisme? (LG 44) ¿No és, per ventura, veritat que som tots els cristians els qui hem de seguir els consells evangèlics

d'austeritat, castedat i obediència mútua? ¿No és cert que en l'Església de Crist hi ha una sola vocació a la santedat? I dins d'aquesta vocació, ¿no és l'amor de mare, la maternitat, un signe particularment eminent d'aquesta vocació? ¿No és l'amor de la mare un exemple palès de l'agapé, la mena d'amor amb què Déu estima el món? A la Bíblia, a l'Antic Testament, en una societat patriarcal, Déu també es manifesta com a mare: ¿Pot oblidar-se una mare del seu infantó, pot deixar d'estimar el fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna l'oblidés, jo mai no t'oblidaria. (Is 49,15); o bé: *Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré.* (Is 66,13). I encara: *Efraïm és per a mi un fill preciós, un infant que m'encisa. Com és que, després de renyar-lo, encara me'n recordo tant? Per ell se'm commouen les entranyes, me l'estimo amb tendresa.* (Jr 31, 20)

Amb tot el que portem dit no es pretén pas dir que la mare s'ha de dedicar en exclusiva a tenir cura dels fills que, responsablement, hagi volgut tenir. No se li pretén assignar pas un rol de gènere. La cura dels fills ha de ser compartida plenament amb el pare. I un estat democràtic ha de procurar les mesures i els mitjans adequats perquè la vida professional de les mares no es senti més de l'estrictament necessari. Simplement es proposa elevar la sexualitat i la maternitat al màxim nivell de dignitat humana i cristiana; i es sol·licita que, dins d'una urgent teologia del laïcat, es reflexioni urgentment sobre aquesta doble dimensió de les persones. ¿No seria bo que elaboressin aquesta nova teologia persones casades?

Maria de Natzaret: el model

Segons ens narren els evangelis de Mateu i Lluc (Mt 1,18ss i Lc 1, 26-38), Maria era una noia jove a punt de casar-se amb Josep amb qui estava promesa per acord matrimonial. Quedava poc temps per iniciar la vida conjugal. És lògic pensar que devia pensar-hi o fins i tot que ho hauria comentat amb algunes amigues joves ja casades. La MaredeDéu, en aquest sentit, havia de ser una jove normal que es preparava per a la maternitat. Ella i Josep van acceptar la missió que Déu els va demanar. La seva vida conjugal, el seu matrimoni i família, però, és únic i irreplicable en la història.

Maria va dir: *sóc l'esclava del Senyor, faci's en mi segons la seva voluntat.* És a dir: es va lliurar totalment a Déu. I en aquest lliurament la seva maternitat va ser el més important. Si Maria no hagués estat mare, ¿què no s'hauria perdut la humanitat?

Qüestions per a reflexionar

1. Quines notes d'amor et sembla que té l'experiència de la maternitat que hagis pogut observar en les mares o tu mateix o mateixa com a persona que ha estat estimada per una mare?
2. Per què et sembla que seria lícit i pertinent afirmar que l'amor d'una mare per als seus fills és un signe de l'amor de Déu a la humanitat?
3. En quins sentits et sembla que caldria aprofundir en la teologia de la sexualitat i la maternitat?
4. Es pot afirmar avui, d'acord amb el que diu el concili Vaticà II, que hi ha una vida "consagrada", la de les persones cèlibes, i que la de les persones casades no ho és? Per què?

Cites bíbliques

Os 11, 1-4;

Mt 1,18ss;

Lc 1, 26-38;

Mc 10, 1-11;

Lc 2, 41-52

Sigles:

CIC: *Codex iuris canonici* (Codi de dret canònic)

VC: *Vita consagrada* (missatge final del sínode dels bisbes sobre la vida consagrada de 1994)

LG: *Lumen Gentium* (Concili Vaticà II)

Barcelona, abril de 2016